

Glasilo Prekmurških Slovincov.
Cena na leto 20 K, če jih več
vkup hodi na eden naslov, če
samo edne 30 K. Urednik i izda-
jatelj Klekl Jožef vp. pleb. Čren-
sovcu Prekmurje.

NOVINE

Rokopisi se pošiljajo na g. uređ-
nika naslov i se ne povrneje.
Oglasi (inserati) se sprejmejo v
g. Balkanji Ernesta tiskarni v D.
Lendavi. Cena za eden kvadratni
centimeter 1.50 fil. za ednok, za
večkrat popüst.

Naročijo se Novine jedino pri „Opravništvu Novin v Črensovcih, Prekmurje“.
Samo na té naslov se sme poslati tudi naročnina.

„Božičnice.“

V Ljubljani na „višjem šolskom sveti“ se je rodila ta reč. Pomeni božične slavnosti, pesmi, predavanje, igranje šolske dece v božičnom časi. Guč je samo od naših prekmurških šol. Samo za te spiše naprej te božične slavnosti višji šolski svet. Mi starišje to samo misel pozdravljamo. A naj nam dovoljvišji šolski svet, da svoje tudi povemo od teh „božičnic“.

Namen teh božičnic je po predpisi višjega šolskoga sveta: būditi narodni dūh i podignoti učiteljski ugled, to je naj naša deca čūti, da so Slovenci, da so državljani Jugoslavije i naj pošūtujejo učitele. Če je za madjarske vlade naša deca mogla naprej davati slavnosti v madjarskom dūhi, je samoobsebi razumljivo, ka njoj je stokrat vekša dužnost i jedino prava dužnost, da čūti slovensko i to čūtenje pokaže v božičnih igranj i slovesnostih. Učitele pošūtvati je pa itak dužna po štrtoj božoj zapovedi.

Višji šolski svet gda je božičnice odredo, bi mogo kazati tudi na verski znak božičnih časov. Deteta nikaj tak ne gene kak zgodovina maloga božega deteta, Jezušeka. V toj odredbi bi to tudi moglo stati, naj poleg narodnoga dūha se cepi, kak se je po božoj zapovedi dužen cepiti, verski dūh v nedužna deteča srca.

Istina ka količkaj čemi učiteo to tudi napravi, ar če ne napravi, nema niti pojma kak trebe deco odgajati i je pogan v krščanskoga božiča najveselejših dnevah. A vendar pokaže odredba višjega šolskoga sveta s tem, da to versko predavanje te ne

zapove, gda si svojim slavnostam iz krščanske vere še ime „božičnice“ vōposodi, ka njoj je ne za vero i ravno zato more meti ta odredba nekši drugi namen tudi kak ga odkrije. I mi starišje smo zgrūntali te slab namen. Glejte ga. V odredbi se pravi, da deca dobijo dare: pero, svinčnik (klajbas) itd. pa „mladinske“ knjige. Té dare do vkup kodivali od raznih bank, štere so že milijonske dohodke vlekli na račun prekmurških žepov. Po pravici zato te dare kūpijo sami Prekmurci. I kūpijo „mladinske“ knjige. Kakše so té knjige? „Mi ne bi pitali“ po teh knjigah, če ne bi té višji šolski svet pred kratkim skleno, ka *deci ne trebe v cerkev hoditi i se vere navuka včiti*, če mi starišje to ne želemo. Te Kristušovoj veri sovražen višji šolski svet gotovo ne bo takših mladinski knjig pošilao v Prekmurje, štere bi k poštenoj krščanskoj odgojitvi naše decé pripomogle. Ne. Te knjige bi širile proti krščansko šolske misli, štere bi zagiftale našo mladino. To preprečiti je pa dužen vsaki pošteni krščenik. Zato gda odobravamo božične slavnosti v krščanskom dūhi, nanzanjamo liberalnomi višjemi šolskomi sveti mi starišje, da za dār samo takše knjige vzememo, iz šterih veja krščanski dūh, vse drūge v ogenj vržemo. Mesto liberalnih knjig dajte obleko i obūteo našoj siromaškoj deci.

Spomenica našega

g. poslanca, štero so meseca oktobra vložili v Beogradi na ministerski svet.

5.

XI. Vedno se ponavljajo pritožbe zaradi uradovanja stanovanjske komisije v Murški Soboti in Dol. Lendavi.

Domačini se pritožujejo, da so zaposavljeni. V Soboti je rekvirirana župnijska pisarna, ki je vendar deloma tudi državni urad, in to v času, ko je otvorjena pisarna demokratske stranke, kateri lokal bi se dal predelati v najlepše stanovanje. Župnišče v Soboti je bilo še pred par dnevi lažišče ne samo obmejnih trup ampak tudi spremljajočega ženskega osobja v največjo spodotiko katoliških vernikov.

XII. Agrarna reforma ne vrši dolžnosti patronatov napram katoliški cerkvi in katoliškim duhovnikom. Tozadevno pritožbo sem vložil na ministarstvo vere. Plače katoliških in evangeljskih duhovnikov še niso urejene. Pritožno spomenico zadnjih mi je čast pod C) predložiti v rešitev g. ministru vere. Ker je naše ljudstvo globoko verno, je samo ob sebi umevno, da v protizakonitem zapostavljenju svojih duhovnikov in cerkvi vidi sebi storjeno krivico in sicer kot največjo krivico ter izgublja vse zaupanje v našo upravo.

XIII. Prekmursko učiteljstvo je bilo definitivno namešteno v Prekmurju od prejšne madjarske vlade pravno tako kakor je bilo ono v ostali Sloveniji prek Mure namešeno od avstrijske vlade. To jako slabo upliva na domače prebivalstvo, ko vidi, da se naši učitelji premeščajo iz autonomnih šol, medtem ko se definitivno namešteni učitelji v Sloveniji očinoma ne premeščajo, dasiravno so bili oboji nastavljeni od tuje vlade, in da se uporabljajo v Prekmurju učne moči brez potrebne kvalifikacije. Isto tako razburja duhove vest, da se zdaj našemu domačemu učiteljstvu predpisujejo izpiti, po govorici samo radi tega, da bi se potem na njihovo mesto nastavile učne moči, ki bi verskega prepričanja našega globoko vernega ljudstva ne upoštevale. Da se ta bojazen odstrani in ljudstvo pomiri, je prekmursko učiteljstvo uložilo pod A) svoje spomenico na g. ministra prosvete.

XIV. Prekmurskega ljudstva ni nič tako razburilo kakor odlok višjega šolskega sveta v Ljubljani, s katerim se je prepovedala uporaba slovenskega katekizma v katoliških šolah in to tedaj, ko madjarski in nemški katekizem ista vsebine in iste izdaje nista bila zabranjena in ko so slovenski protestantje tudi rabili svoj prekmurski

katekizem, pisan z madjarskim pravopisom oziroma celo samo madjarskega. Gospod minister prosvete mi je blagovolil na tozadevni upit odgovoriti pod števil. 12/921, da je višji šolski svet prepovedal uporabo katekizma iz teh razlogov: a) ker je izdan na Madjarskem, b) ker se na 56. strani čitajo reči: „svetoga Stevana Krala, kak patrona vogrskoga držanja, svetoga Imre vojvode“, na 69. strani pa „Svetki drugih Svetcev: Sv. Peter i Pavel, sv. Stefan Kralj i vsi svetci itd.“

c) ker je pisan popolnoma v madjarskem pravopisu,

d) ker je odobren od avstro-ogerske cerkvene oblasti in

e) ker postoji nov katekizem, izdan od Jugoslovanske knjigarne, ki ga pa grof Mikeš do danes ni hotel potrditi itd.

Glasi.

Ka si ti? Slovenec? Pa nemaš slovenskih Novin? Si Prekmurec? Pa nemaš naših prekmurskih Novin? Ali si krščenik? Teško, ár nemaš naših krščanskih Novin. Ki se číti za Slovenca, Prekmurca i krščenika, mora si naročiti naše slovenske, prek-

murske krščanske Novine. Povekšane do koštale samo 40 k. v novom leti. Ki to ne včini, gda bi lejko, ar má peneze za to, ošpota svoje slovensko pleme, svoj prekmurski kraj, svoje krščanstvo.

Okrajno glavarstvo pod brojom 8864/1. od 29 nov. 921. naznanja vsem, ka tisti, šterim postava ne dovoli oprostitev od vojaške službe, naj ne vlagajo prošnje za oprostitev. Njihovoj prošnji se itak ne bo ugodilo, ministerstvu, štero je pa preobloženo z delom, se pa naklada z odgovori samo novi terh. V uradnom list št. 675 od 25 aug. 1921. je popisano što se oprostí vojaške službe. — Pod št. 7378/21 pa na znanje da glavarstvo, da je dovoljeno nesamo krmijene nego tudi delavne živine klanjé doma i sekanje (odávanje) mesa. A to sme kmet samo s svojov živinov včiniti. Nesme pa v té namen kúpivati i vótržiti. Pred klanjom pa mora mesooglednik pogledati meso če je zdravo. — To je jako pametna odredba, štera je bila i prle v veljavi. Še tak vse čedne prveje zakone nazaj upostaviti, uradniki naj se je navéjijo, urádnik je za ljudstvo, ne pa ljudstvo za uradnika. Vr.

Vtopo se je v tri metra globokoj jami, štera ne je bila zagrajena v Dugoveskih bregaj Solar Štefan, gda je šo k mlini. Človek ne je bio pijan,

nego v temnom meglenom večeri je prestopó cesto, od štere samo par stopajov je ležala nezagrajena mlaka. Prvejša naša pravda je predpisala zagraditev mlak, ár je čuvala cloveče življenje. Nova avstrijska, štera je pa proti zakonita v Prekmurji se ne briga za to zagraditev, da bi ohranila cloveče življenje, nego naj da naše sirote po 100 koron kaznívati (štrofati) če pár jabok nesejo na trg, da deci šolarskoj kúpijo potrebno obleko. Veljavnost avstrijskoga zakona ne spoznamo: Pri nas valajo kak v Medjimurji stari vogrski zakoni, dokeč nemamo za celo državo ednaki zakonov.

V Nemško Austrijo ki šče potívati, naj se poskrbi za pismo ali telegram, z šterim ga zovejo njegovi domači ali drugi tá. To če se ne pokaže pri konzuli v Ljubljani, je ne mogoče dobiti potnoga lista.

Gda bráni gospodarenje na tišinskem veleposestvi neki gospod (gotovo da je ne od agrarne reforme i nej eden izmed tistih, ki so samo zato prišli v naš kraj, da zasedejo dobre dohodke noseča mesta) pravim neki gospod gda brani v „Pr. Glasnik“ gospodarenje na tišinskem veleposestvi i šče „gorice“ spreminiti v „šolo za trsje“ se zaletava v našega g. nar. poslanca pa lažljive reči trdi od njihovoga imanja na Krajni. Pravi, da se od 1200 klaftrov zemlje terjá 100 kg. pšenice. Istina je pa to, da se je do letos etak plačúvaia

Dva božičniva večera.

Gosto je kapao snég in je s svojim belim plaščom skrbno pokrivalo pole, travnike, vulice in hiže. Mrzeo in oster je bio zrak, šteri je po vulici sem-ta idočim erdeče rože tračo na lica.

Božični svéti večér je bio. Tisti večér, gda trak radosti sija iz clovečih obrazov in nenavadna blaženost napuni njihova srca. Mir je kralúvao na zemli, tisti mir, šteroga je betlehemska detece Jezusek prineso z nébe na zemlo dobrovolnomi lústvi.

Božični večér je večér lúbavi. Rožnati lanc krščanske lúbézní na té večér najmočnejše zvéze vkúp kotrige vsake familije edno z ovov. Daječ, v túhinskem kraji za vsagdenéšnji krüh vojúvajoči clovek se vesélo spomina svojih detečih let, gda je doma kak dete z tak velikov radostjov čakao na té večér dár Jezuseka; v dúhi se pašči domo in z perotami mišljenja leti med svoje lúbe domače naj z njimi zjedinjeni spevle gloriijo nebeskomí Deteti. Ja, pašči se, ár so se v njem očivilí sladki spomini mladi let, gda se je zlehka podigavao na molitvenoj zlatoj lestvici v nébo, do trona Božega; in zdaj na svéti večér tudi vkúp sklène roké, na nébo podigne oči in z gorečov lúbéznostjov in radostjov moli to najvékšo lúbézen,

štera je zapústila lepo nebo, in je prišla dolí v to skuzno dolino, da mir razdeli med lúdmí.

Ne daleč od Donave je ober ednoga maloga varaša že noč vórazprestirila svoje čarne peroti, in jokojoči veter je stroso zdaj tú, zdaj tam, glaž šteroga okna in je gosto kapa-joči snég batrivno pokao v obraze po vulici idočim lúdem. Mrzeo zburkani čas je bio. Na nébi se niti edna zvezda ne bliskefala, tudi meseca je ne bilo viditi, kak se sprehaja v svojoj žarkoj zmožnosti, vse te je zakrila pred clovečimi očmi žmetna, gosta, snežna megla.

Varaša glavne vulice iz oken edne lepe zidine je svetlost sijala vó in sklavirnim glasom mešana pesem se je čúla na vulico; in tak drago, tak milo je donela slavna: „Glorija in excelsis Deo.“

Tam notri v z elektrikov razsvetleni hižaj je blažena familija prebivala. Mala toplá gnjezda je bila ta familija, v šteroj je svaja nigdar ne otemnela bliščéčo svetlobo lúbéznosti.

V čarnoj velikoj péči obednice je vesélo pokalo žaréče perinje ognja, šteri je vedno bole segrevao zimski zrak hiže Poleg klavira se je štimalo bogato okinčano in do čakatura ségajoče božično drevo, pod šterim je stalo dvoje nedužne dece, z vkúpsklen-

jenimi rokicami in od veselja ruménimi obrazami.

Nedužno blaženost decé je z radostjov premišlavala edna mlada ženska, njih mati, štera je zdaj prižigati začnola na božičnom drevi svečice.

K toj maloj trupí se je pridružo eden 36 let star mož oča te decé, ki je ravno malo prle igrao na klavir. Tretnica Dragotin glavne šole od dijakov neizrekivo lúbéči profesor in pobožen katoličanski mož, ki se je ne samo z rečjov vadlúvao za katoličanca, nego je tudi s svojov példov kak edna zvezda sveto pred mladínov, in je vsakomi vcepo v srce drage mladike čistoče in krščanskih jakost.

Vsa mladina pa tudi lúdjé so ga nezgovorno lúbili, posebno pa tista mala družina.

— Sladki papika, da je dober Jezusek, ka nam je tak lepo božično drevo prineso, pravila je lúbéznivo poleg jalíča stoječa, okoli 5—6 let stara lepih ruméni vlasov deklica in je k oči bežala, z drognimi rokicami ga je sprijéla in ta pelala k božičnomi drevi.

— Glej papika, kak jo je puno naklao Jezusek z zlatimi orehi, z lepimi erdečimi jabokami, pa še — pristavila je k coj, — keliko dobroga sladkoga cukreca je naveso gor. Ali prineso je Jezusek še tudi malo babe

árenda: od 800 klafr. 26 K. (Vogrinčič), od 911 klf. 38 K. (Mekiš), od 1466 klafr. 62 K. (Püvar) od 1213 klf. 70K. (Dravec) od 3635 klf. 220 K. (Botjak) od 2470 klafr. 260 K. (Peteika) z hižov, kovačnicov iz ednim delom sáda vred od tistoga „kovača“, šteroga bráni té gospod. I té cene so bilé na leto i so trpele šest let (pa bile so že menjše prva tri leta) Duhovnik so bili najmre tak smilenoga srca, ka či ravno so te njive „k šenki“, neso pogodbe premenoli, čeravno bi lejko, ár so sirotam šteli pomagati iz svojega, nepaz lüčkoga, za letos pa so tomi duhovnikij dávali drügi vekšo árendo, kak jo zdaj moro dati árendajce i oni ne so dali njiv tistim, ki so več ponüjali, nego tistim ki so menje davali, ar so bili siromaki. Ka kovač daza slamnato kučo 500K. árende je laž. On ma z arende hišo i kovačnico i ograd to je veliko košelino okoli hiže (i košelino ešče prek hiše) ka samo z edne košelinae plača vso arendo. To on sam ne taji. Laž je zato, da neki kovač za 1900 klf. dáva 150 kil pšenice ár 2470 klaftrov má z árende te kovač. Laž je, da davajo vsi pšenico, ár se da i drügo zrnje i po kakovosti zemlje se menje ali več dá, nikdár pa ne niti od najbolše zemlje 100 kg. od 1200 klaftrov nego dosta menje vpogled. Na zadnje pa bodi to omenjeno, ka čeravno je termin arende že davno preteko, nišče ešče filera ali zrna arende ne plačao. „I duhovnik so pá tak trdoga srca

bili letos kak“ vsako leto, ka neso tožili svojih arendašov. — Ki poznajo razmere, znajo, ka še pri toj nevolnoj arendi so bili kvárni g. poslanec ka drügh kvarov ne omenimo. Vsaki ki količkaj trezno misli, preračuna da so z tov arendov i z pretrpelimi kvárami vsako leto gorplačali na grünt, šteroga so na dober namen kúpili i ga tüdi v té namen zročijo. Vsaki pameten i pošten človek prizna, ka tista cena pri arendi letos ne more biti kak je pred šestimi letami bila i ka grünt more teliko nositi dohodkov, ka terhe plača. Ka bi naš g. poslanec zrnje kúpivali za 1300 K. meter, dačo plačüvalij drago, zemljo bi pa nadale plüg po 52 K. z arende davali i te ešče peneze na posodo jemali ka „kučo podirajočo“, (kak piše té dober gospod), popravljali bi bila nespamet. Naj ne zamerijo, voči bi njim povedo ka so nespametni: Če od njihovih arendašov, šteri je tü kaj frfrazo, naj si dobro zapomli, ka je grdo nezahvalnost včino za smilenost. Pitamo, je ne v „Glasnik“ dao té nesramne grde debele laži tisti gospod, ki je že tožo več duhovnikov i ki se je sam izjávo, ešče krivo vüpo prisegnoti, naj samo ednoga duhovnika obsodijo. Je nej to tisti?

Generalna direkcija carin je prepovedala v naš orsag voziti špice iz tühi orsagov zato, ar že naše domače fabrike ji zadosta delajo. Trgovec, pri šterom se najdejo takše z

drügh orsagov prišvércane špice, se bo kaštigao po zakoni, špice se njemi pa vkraj vzemejo,

Finančno okr. ravnateljstvo nam javi iz Maribora, da poleg zakona od trošarine i taks, so dužni vsi trgovci, šteri odavlejo karte i domino, to kem prle prijaviti finančnomi ravnateljstvu v Maribor. Ki to ne bi včino, se bo kaštigao.

Dolaja Lendava. Državna osnovna šola je priredila dne 5. dec. v dvorani „Hotel Krona“ Miklošov večer. Pred nastopom Mikloša so deca predavala lepo igro. „Čista vest“, štera je uspela nad vse pričakovanje. Vsem, ki so pripomogli bodisi z delom ali kakšini darili, da je cela prireditelj tak lepo uspela, srčna hvala. Vodstvo drž. osn. šole.

V Bogojini so zgorele štale pokojnoga Rožman Števana dovica. Sirota dovica je dosta pretrpela. Naprej dva dni so njoj pokopali moža. Zdaj so njoj pa štale zgorele. Samo pridnim bogancarom zahvaliti, da je ogen ne dale prišao na sosedne hrambe. Najbole pridni so bili pri branstvu g. vučiteo Benkovič. Ogen je vöprišao po nepriliki, nikši tram se ožaro poleg rora. Dobra srca, poskočite siroti dovici na pomoč!

Prosimo malo več intelligencije. Ništerni gospodje so si že v navado zeli, da se malo preveč grobijansko oponašajo po lendavski vulicaj. Prle je bila to sramota, a zdaj je že

in njoj lepo postelko, jeli, kak je lepa!

In blažena je bila, z rokicami je pokala od veselja.

— Pa tebi Lacek je Jezusek nikaj ne prineso, samo Martiki, — pravo je oča tiho stoječemi sineki, ki je celo zanemo v glédanji edne božične slikani knjige, štera je ležala na poleg jaliča stoječem stoleki med drüghimi darovi.

— O prineso je meni tüdi nekaj Jezusek . . . — je pravo smejevši Lacek, ali pogléd je ne mogeo doli vzéti z knjige zlatim podrezkom, na štere tabli je bio kep maloga Jezuseka — lahko mené tüdi lübi Jezusek, ár jaz jako in jako lüdim njega . . .

— Res ga lübiš?

— Ja, lüdim ga.

— Jeli zato, ka je lepo božično drevo in dare prineso?

— Ne papika, čeravno nikaj nebi prineso bi ga ravno tak lübo. Glej, teliko siromaške decé se nahaja, šterim neprinesé Jerusek toliko vsefelé lepoga . . . pa ga denok lübijjo. Zraven v našoj šoli je eden takši dečak, šteroga gvant je cotasti, punčoli raztrgani, in nema tak lepoga božičnoga dreva, kak mi, pa denok tak lepo moli: Bethlehemski Jezusek moj, lüdim Te, molim Te.

To jaz tüdi z nam Lacek, ne samo ti, — oglasila se je lübeznivo

Martika, — jeli mamika?

In rokice je že zložene držala, kak da bi molila. Mati se je doli prignola in polübila lelijin obraz deteta.

O blažena detečnost, o blažena nedužnost!

Ti nepoznaš strašnost greha; na duši nemaš niti perinice zemelskoga praha, lepa bela roža si, štero z nezgovornov skrbjov goji nebeski Vrtnar!

Kakši jaj, in jezerokratni jaj onomi, ki na beli list svoje duše pritisne šatana fotografijo, štera te da spoznati greh!

No, ka si pa zeberéš, med vno-gimi darami, Lacek, kaj ti je najbolje lübo, tisto tebi dam, — pravila je z lübeznivim rahim glasom mati svojemi sineki.

Dete se zgledne na mater in z šepetajočim glasom pita:

Res, si lahko vzemem?

— Samo si zeberi moje dete, ka je najlübezni vejše pred tebov.

Na té reči se je na Lacekovom bledom lici prikazala zarja, iz očí njemi je sijao trak blaženosti, zgrabo je za knjigo in k vüstam prineso na njoj bodoči Jezusekov kep.

Tratnica je z blaženov zadovolnostjov glédao maloga sina, ki si je že 9 let tak resno premišlavao, pa si je zdaj knjigo zébrao, čeravno so se njemi od njé vnogo lepši dari ponüvali.

Za nešterem trenutek ja tihota

postanola v hiži; Tretnicova je pres-térala k večérji, Martika je pa z lepov bábov mela poseo; v malo postelko jo je djala naj spi. Gda je stanola od bábe, je zavarala pri Laceki z zlatim podrezkom knjigo, z detečov radostjov je skričala:

Nini, na lacekovej knjigi pa Jezusek je. O kak je lepi, o kak je milil!

— Jaj, ali ka je to!? Glej mamika, Jezusek na slami leži, ka pa te On nema, bele mehke postelce, kak jaz?

— Ja, ja, drago moje dete, Jezusek je samo na slami ležao, ár je siromaški bio, pri hüdogo srca lüdek je pa zaman trkao za stanüvanje, ne so njemi dali prenočišča; siromaček je mogeo oditi v edno staro štalo, v štero se je močno zaganjao füčkajoči veter, ár je niti dvér ne bilo na njoj.

Tam je ne goro ogen v péči, da bi segreo štale mrzli zrák, samo živina je segrevala s svojim dihanjom trepetajočega, zebéčega in jokajočega Jezuseka.

— Čebi pri nas trkao Jezusek, jaz bi ga notri püstila, ta bi Njemi dala svojo postelco, v toj bi denok ne jokao, ne pozebavao, jeli mamika?

Komaj je ta mila mala dekllica pokončala svoje reči glasno trkanje se je čulo.

(Dale.)

gavalerstvo. Na telko smo že prišli. O mores, o tempora! Ne davno se je pripeto en obžalovanja vreden slučaj. G. Mikola, en pošteni rokodelavec, je šo s svojov ženov po frottoari (jarda). Dve deklici njihovi njim proti pribižita i roke kúšujeta, kak se to poštenoj deci šika. Na to pa ravnoč ta pride g. Koller, šef davčnoga urada i je tak grobijansko vdaró razno med njimi, ka so g. Mikola i deklici dolzleteli z trotoara na cesto i se močno poštkodovali vsi trije. G. Mikola so si ešče nove lače razprasnoli na koleni od velkoga spadaja, deklici sta po dva dni ne mogli v šolo. Samo lojalnosti g. Mikoli se ma zahvaliti g. Koller, da so ne vložili tožbe proti njemi. Kaj je bio zrok toga grobijanskoga dela, nevemo. Ali so g. Mikola še ne plačali svojga davka, ali so pa g. Koller malo preveč k sebi vzeli iz letošnje zlate kaplice. Naj bo, kaj šteč je bilo, a malo je ne intelligentno bilo zvršeno. Človek zdaj že nede varen niti na vulici ne. To se pravi po slovenskom: visoka kultura. Prosimo malo več intelligencije ali pa v Albanijo z takšimi „kulturo-nosci“, tam bo za nje dobra tla.

Izjava.

Zahvaljüjemo se javno zavarovalni družbi „Jugoslavija“, štera nam je vöpláčala škodo po ognji za slamo v Bakovcih potom njenoga zastopnika g. Reicha v M. Soboti brez odbitka 30.000 K. i priporočamo gospodarom, da ne ostanejo brez varovanja.

Veleposestvo Batthyany v Tišini.

Dom i svet.

Jugoslavija. Naša stranka je ostro nastopila, naj majo ednake plače naši uradniki tak kak srbski i za pravice delavcov. Pašič ne je mogo vlade sestaviti, zato je krao zavüpao Davidoviča, naj jo té sestavi. Naša stranka neje sprijela pozvanja na vlado pri niednom, ar nešče ministrov i teh dobre plače, nego réd v državi i pomoč siromakom. Dokeč nej vüpanja za pravičnejše ravnanje orsaga, naša stranka neide vu vlado. **Angležko.** Po več stoletnoj borbi so Irci dosegli popolno Autonomijo. Velika Angleška je dala parlament i lastno vojsko Ircom. (Irország Irsko je poleg Angleškoga v Europi.) — **Amerika.** Bili so veliki nemiri v Chicagi, v šterih je več ljudi streljenih. **Vogrsko.** Na Vogrskom nabirajo najemnike za vojsko (zsoldoskatonaság), ar dozdašnjno vojsko moro razpüstiti.

Kratke novice.

Dijaki krščanskoga mišljenja so meli i v Zagrebi i v Ljubljani dec. 8. veliko slovesnost. Na stotine jih je pristoplo k sv. prečiščavanji. V Zagrebu je té dén obhajalo društvo visokošolcov „Domagoj“ svojo 15 letnici. — **Ponarejeni pétdinarski bankovci** krožijo okoli. Spoznajo se tak da majo debelejših papir kak právi i ka je kejp na levon kráji ne zadosta čisti i ka so serije i numere ménše kak na právih. Numera 5 je na ponarejenih v rdečkastorjava na pravih pa samo rjava. — **Cena dolara** 275 koron, 100 vogrskih koron dobimo za 35 naših, sto Austrijskih pa za pet naših. **Krumpiš** 4 K. repa 3 K. zelje 10 K. jaboka 15—20 K. po kg. jünci na živo vago v Zagrebi od 16 do 18 K. tevcí 24 K., svinje 50 K., sena 100 kg. 650—900 K. slame 350—400 K.

Razglas.

Na veleposestvu Szapary v M. Soboti, proda se potom pismene ofertne licitacije 250 komadov približno 500 m³ prvovrstnega še stoječega hrastovega porabnega lesa, kateri se izdela po dogovoru.

Po sprejemu oferte se vloží 10% varščina v višini celokupne vsote.

Interesenti se vabüjü, da vložé pravilno sestavljene in kolekovane ponudbe do 31. decembra 1921. opoldne pri podpisani upravi, kjer so tudi natančnejši pogoji na razpolago.

M. Soboti, dne 8. dec. 1921.

Drž. uprava veleposestva Szapari.

Pozor, mlinarji!

Prvovrstna švicarska svilena mlinska sita (pajtelni), kakor tudi pristna volnena sita, 24 in 32 cm. široka, priporočá trgovina

AVGUST ČADEZ, LJUBLJANA,
Kolodvorska ulica 35.

nasproti „Stare Tišlarjeve gostilne.“

Najvékšo izbiro vsakovrstnoga blaga za moške i ženske po najnižjih cenah ma vsil dar Franc Seršen v Lotmerki.

Tisk. E. Balkanji Dolnja Lendava.

— Vsakefelé —
kože sühe, sirove i
divje küpi po najvišij-
šoj dnevnoj ceni
TEICHMANITOVARIŠ
v D. Lendavi, Kočijovoj hiši.

Mindenféle —
nyers, száraz és vad-
bört a legmagasabb
napi áron vesz
TEICHMANN és TÁRSA
D. Lendava Kocsi-féle ház.

Asbest cementPALA
kapható
minden mennyiségben

vezérképviselőnél

KOHN LIPÓT

M. Sobotá.

Asbest PALA
cementna
se dobi vsakoj količini

pri

Kohn Leopoldi

v M. Soboti.

Küpipim vsefelé kože i te
tüdi vzezem v delo, kak se naj-
fineje in hitreje izdelajo v fab-
riki I. Sinigoj v Ljutomeri.

Kože (leder) podplate i vse
šüsterske potrebščine kak tüdi
čisto garantirano tikveno olje
küpite vsakši den po najnižjih
cenah pri

Albin Sagadin

trgovina z kožami
v Beltinci.

Trüge (škrinje) za mrtve v
vsakoj velikosti i vse mrtveče
potreboče küpite najfalej pri

Albin Sagadin
v Beltincih.